

Arrest

nr. 127 640 van 30 juli 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese en Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 juli 2014 om 16:00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE MULDER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 7 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 18 juli 2005 de beslissing neemt tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 december 2004 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die op 2 februari 2010 bij arrest nr. 200.371 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

Op 10 oktober 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 23 oktober 2007 onontvankelijk verklaard samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 16 december 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard samen met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 januari 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en op 24 september 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag. Op 19 november 2009 wordt aan verzoeker een "onbeperkt verblijf" toegekend. Deze beslissing wordt hem ter kennis gebracht op 21 december 2009.

Op 4 februari 2010 vraagt verzoeker om een aanpassing van zijn identiteit op basis van een Soedanees document. De aanpassing wordt geweigerd omdat verzoeker geen geldig internationaal paspoort kan voorleggen.

Op 13 januari 2012 laat verzoeker weten dat hij de Ghanese nationaliteit heeft, geboren op 24 december 1981 te Old Town Akim Oda. Hij legt een kopie van een Ghanees paspoort voor afgeleverd te Brussel op 30 maart 2012. Ook een nationaliteitsattest en een geboorteakte wordt voorgelegd.

Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van de verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 13, §2 bis van de vreemdelingenwet. Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Tegen beide beslissingen dient verzoeker op 1 juni 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 128 446. Deze procedure is nog steeds hangende.

Op 14 juni 2013 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 18 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze zaak is op de Raad gekend onder het rolnummer 129 430. Verzoeker dient op 28 juli 2014 een verzoek bij voorlopige maatregelen in om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel zo snel mogelijk te behandelen.

Op 23 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam/nom: A. M. M.

Voornaam/prénom: /

Geboortedatum/date de naissance: 24.12.1981

Geboorteplaats/lieu de naissance: Akim Oda

Nationaliteit/nationalité: Soedan

Echte identiteit volgens paspoort: A. m. M.

Geboren te Old town Akim op 24/12/1981

Van Ghanese nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet var 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering var vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

El 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [El 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

m Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van eer derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

m Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van eer derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

BD artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 15/05/2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van vijf jaar betekend. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 15/05/2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering var vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die he Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 19.11.2004 diende betrokkene onder de Soedanese nationaliteit een asielaanvraag in. Op 97.12.2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 18.07.2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 02.02.2010.

Betrokkene diende op 10.10.2005 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 Deze werd onontvankelijk verklaard op 23.10.2007. Betrokkene diende op 23.04.2008 een regularisatieaanvraag ir op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 16.12.2008 Betrokkene diende op 22.01.2009 een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet var 15/12/1980 en haalde daarbij onder meer de onmogelijkheid om terug te keren naar Soedan aan. Op 19.11.200S werd aan betrokkene een verblijfsrecht van onbepaalde duur toegekend en op 08.04.2011 werd hij in het bezit gesteld van een B kaart. In 2012 stuurde de advocaat van betrokkene verschillende documenten naar de DVZ die getuigden van de Ghanese nationaliteit van betrokkene (onder meer Ghanees paspoort afgegeven in Brussel er attest van geboorte in Ghana) en vroeg daarbij om betrokkenes identiteit aan te passen. Omdat betrokkenes valse verklaringen met betrekking tot zijn vermeende Soedanese nationaliteit bepalend waren geweest voor e toekenning van zijn verblijfsrecht, werd dan ook door de DVZ op 18.04.2013 een einde gesteld aan dit verblijfsrecht op grond van artikel 13§2 van de wet van 15.12.1980 en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" Deze beslissing is op 15.05.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen en een inreisverbod van 5 jaar.-

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het

grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Op 15/05/2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 11 december van 1980 een inreisverbod van vijf jaar betekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 15/05/2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat hij enkel van het geven van een dergelijk bevel kan afzien ingeval er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald. Uit het verzoekschrift blijkt dat er geen hogere rechtsnorm is aangehaald.

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

2.3. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het

grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoeker betoogt dat hij reeds op 23 juli 2014 werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op zijn repatriëring. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de hoorplicht, de rechten van verdediging en de formele en materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet aan, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt in essentie dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het vermelden van verkeerde informatie, met name de Soedanese nationaliteit in plaats van Ghanese nationaliteit, beslissend waren voor het toekennen van de verblijfsmachtiging. Verzoeker kan nog andere redenen aanhalen om zijn destijds toegekende verblijfsmachtiging te verantwoorden: met name zijn lang verblijf in België en zijn duurzame verankering. Er wordt ook met geen woord gerept over het feit dat hij een dubbele nationaliteit heeft. Verzoeker is nooit gehoord waardoor hij geen duiding kon verschaffen over zijn dubbele nationaliteit en waarom hij zijn gegevens graag gecorrigeerd had.

Verzoeker stelt verder dat in het inreisverbod niet wordt gemotiveerd omtrent de omvang van de termijn van het inreisverbod. Met geen van de elementen van integratie; dat hij actief was op de arbeidsmarkt en dat hij een duurzame relatie heeft met een EU-burger, is rekening gehouden bij het bepalen van het inreisverbod. Verzoeker heeft geen toelichting kunnen geven omtrent zijn verblijf in België omdat hij niet werd gehoord.

3.3. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Waar verzoeker betoogt dat de *in casu* voorziene motivering niet afdoende is omdat nergens uit blijkt waarom de vermelding van de Soedanese nationaliteit van doorslaggevend belang was om hem de verblijfsmachtiging toe te kennen moet worden gesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist, nu in de motivering van het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar verzoekers administratieve voorgeschiedenis, met name de beslissing van 18 april 2013 die een einde stelde aan zijn verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 13, §2 van de vreemdelingenwet en met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Deze beslissing is hem betekend op 15 mei 2013. In deze beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de volgehouden verklaring dat hij de Soedanese nationaliteit had aanleiding heeft gegeven tot een langdurige asielpcedure en bijgevolg een langdurig precair verblijf. Verzoeker heeft bovendien in zijn

regularisatieaanvragen van 22 januari 2009 en 24 september 2009 zelf de elementen van langdurige asielpcedure (met inbegrip van de procedure voor de Raad van State) en van zijn langdurig verblijf aangehaald om een verblijfsmachtiging te bekomen en kan thans bezwaarlijk beweren dat de langdurige asielpcedure (met inbegrip van de procedure voor de Raad van State) en het langdurig verblijf geen essentieel elementen waren om hem de verblijfsmachtiging toe te staan. Daarenboven moet worden geduid dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

Ook verzoekers bewering dat niets werd gemotiveerd omtrent zijn 'dubbele nationaliteit' is zonder meer incorrect. Zo wordt in de beslissing van 18 april 2013, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, het volgende vermeld:

"Uit de verklaring die de betrokkene aan de DVZ geeft voor de verandering van de nationaliteit (... "toen ik nog een klein kind was heeft mijn vader beloofd om eens met mij naar Soedan te reizen om mijn grootouders te ontmoeten maar dat is er nooit van gekomen. Ik heb heel mijn jeugd doorgebracht in Ghana bij mijn moeder, haar gezin en haar vrienden vermits zij van Ghanese nationaliteit was. Ik kies voor de Ghanese nationaliteit omdat ik daar mijn leven, vreugde en geluk heb genoten....") zou men kunnen begrijpen dat de betrokkene de dubbele nationaliteit (Ghana-Soedan) heeft en de Ghanese prefereert. Dit is echter niet bewezen en is in tegenspraak met de gegevens op zijn geboorteakte. Mocht dit toch het geval zijn had de betrokkene dit moeten vermelden bij zijn asielaanvraag, wat hij niet gedaan heeft. Overigens bevestigt zijn verklaring nooit naar Soedan gegaan te zijn onomstotelijk de fraude die door de betrokkene werd gepleegd. De verklaring die de betrokkene aanbrengt rechtvaardigt de gepleegde fraude geenszins."

Uit de intrekking van de verblijfsmachtiging blijkt aldus, na lezing van de motieven, dat er wel degelijk rekening is gehouden met een eventuele 'dubbele nationaliteit' waarover verzoeker beschikt. Evenwel doet het bezit van een dubbele nationaliteit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker dit niet eerder heeft vermeld tijdens zijn asielaanvraag. Bovendien bevestigt zijn verklaring dat hij nooit naar Soedan is gegaan de fraude die hij heeft gepleegd tijdens zijn asielaanvraag. Verzoeker verklaarde immers dat hij uit Soedan was gevlucht. Het oordeel van verweerder dat het bezit van een dubbele nationaliteit geen afbreuk doet aan de gepleegde fraude is niet kennelijk onredelijk. In de mate verzoeker meent dat de motivering in de beslissing van 18 april 2013 niet correct of onvoldoende is gemotiveerd dient bovendien opgemerkt te worden dat deze beslissing in casu niet wordt aangevochten.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet gehoord werd waardoor hij zijn Soedanees en Ghanees paspoort niet heeft kunnen voorleggen doet hij geen afbreuk aan het motief dat hij nooit eerder en met name tijdens zijn asielaanvraag melding heeft gemaakt van zijn Ghanese nationaliteit. Verzoeker kan thans bezwaarlijk beweren dat hij niet de kans had om zijn Ghanese nationaliteit kenbaar te maken. Bovendien werd verzoeker, zoals verwerende partij terecht opmerkt in de nota, naar aanleiding van de vreemdelingencontrole op 23 juli 2014, weldegelijk gehoord en kon hij nuttig voor zijn belangen opkomen. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om duiding te verschaffen over het feit dat hij twee paspoorten heeft en waarom hij zijn gegevens wil corrigeren. Een schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging blijkt niet.

De Raad kan slechts vaststellen dat in een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien door de verwijzing naar de door verzoeker afgelegde valse verklaringen en de intrekking van de verblijfsmachtiging op 18 april 2013 op grond van de toepassing van artikel 13, §2 van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe of verplicht hem in bepaalde gevallen om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In voorliggende zaak heeft verweerder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, en 12° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de visie van verweerder dat het vermelden van de Soedanese nationaliteit van doorslaggevend belang was voor de toekenning van zijn verblijfsmachtiging. Verzoeker weerlegt evenwel niet dat hij tijdens zijn asielaanvraag het bezit van een Ghanese nationaliteit heeft verzwegen. Verzoekers regularisatieaanvraag steunde op de langdurige asielpcedure en met name de procedure voor de Raad van State. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat de asielpcedure minder lang had geduurd en bijgevolg zijn precair verblijfsrecht indien hij van meet af aan had verklaard dat hij tevens de Ghanese nationaliteit bezit. Bovendien blijkt uit de beslissing van 18 april 2013 dat verzoeker in zijn verklaring thans bevestigt nooit naar Soedan gegaan te zijn terwijl hij in zijn asielaanvraag verklaarde in Soedan te wonen en uit Soedan te zijn gevlucht. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder uit deze verklaringen fraude afleidt. De verklaring die de verzoeker thans aanbrengt, met name zijn dubbele nationaliteit en zijn integratie rechtvaardigt de gepleegde fraude geenszins. Verweerder kon aldus op basis van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" de verblijfsmachtiging van onbepaalde duur in het Rijk intrekken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is tot stand gekomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een inreisverbod. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht dat de artikelen 74/11 en 13 van de vreemdelingenwet niet dienstig kunnen worden aangevoerd aangezien de vordering niet gericht is tegen een intrekking van de verblijfsmachtiging en tegen een inreisverbod.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoeker een aantal documenten neer, met name niet gedateerde foto's, een getuigenverklaring van 29 juli 2014 van een persoon die beweert een relatie te hebben met verzoeker en een niet gedateerde getuigenverklaring van dhr. G.C. De raadsvrouw stelt dat verzoeker aan de hand van deze stukken wil aantonen dat hij een duurzame relatie heeft met een EU-burger en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze relatie. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat hij deze gegevens ter kennis had gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris en dat hij in zijn verzoekschrift voor het eerst melding maakt van een relatie. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook onmogelijk een onzorgvuldigheid verwijten doordat met deze elementen geen rekening zou zijn gehouden. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Beide middelen zijn niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. MAES,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. MAES

N. MOONEN